

שיעורי חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פראקטישע עצות און הדרות פאר עלטערן, מלמדים, מחנכים און מנהכים

פרשת בהר בחוקותי
שנת תשפ"ה

גליון
ק"ח

שיעורים אין חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

למודים פון רבי שמעון

אין די וועלט, יעדער וועט אנהויבן צו רעדן צום אייבערשטן, וועט משיח קומען.

איך וויל ענק בעטן טייערע לערערנס, לייגט אריין אין די קינדער תפלה, תפלה, תפלה.

בית פיגא איז תפלה

איך האב באקומען א בריוו פון א לערערין, זי שרייבט מיר אז אסאך מיידלעך ווילן נישט דאווענען, עס איז ביי זיי א 'שטיק' נישט צו דאווענען, זיי זענען פארקנאקט און מען קען זיי נישט מאכן דאווענען, דערפאר דאווענט די לערערין שפעטער אין טאג, אז די אלע פראבלעמען פון ארויסשיקן און אריינשיקן קינדער - זאל כאטש נישט זיין אנהויב טאג.

איך טראכט צו מיר, לערערנס פון 'בית פיגא' וואלטן זיך געדארפט קענען פועלן ביי די קינדער צו דאווענען, די מוסד דארף זיך נישט ברעכן פאר די קינדער, די לערערין זאל זאגן: "אקעי פיין, דאווענט מען נישט..." פארקערט, די קינדער דארפן זיך ברעכן פאר די מוסד, מען מוז קענען דורכברעכן אז אונזערע קינדער זאלן זיך האבן א געפיל אין דאווענען.

דער שפראך פון זאגן פאר קינדער: "אקעי, עטץ דאווענט נישט - גייט מען היינט נישט דאווענען!" - רעדט מען נישט צו קינדער, ווייל אויב די קינדער גייען אויף נישט לערנען - גייסטו אויך נישט לערנען היינט? דאס הייסט גערעדט סאקאסטיש (בייסיג), קינדער פארשטייען נישט דער סארט שפראך. אז מען זאגט פאר קינדער: "אקעי, היינט דארף מען נישט דאווענען", "אקעי היינט וועט מען נישט לערנען", "אקעי, היינט דארף מען נישט קומען אין סקול", וועלן די קינדער זיך צוכאפן דערצו, ווייל קינדער זענען טאקע נישט אינטערעסירט

שיסן אין איינעמ'ס פנים, נאר מען שיסט אביסל ארויף צום הימל.

דאס אידישע שווערד איז תפלה

לערנטס מיט די קינדער וואס איז די גאנצע זאך פון שיסן ל"ג בעמר מיט א פייל און בויגן? ווייל עס שטייט אין זוהר הקדוש (תיקונים, תיקון יח, דף לו), רבי שמעון בן יוחאי האט געזאגט פאר זיין זון רבי אלעזר: "וסימנא דא יהא בידך", דאס זאל זיין דיין סימן, "עד דתחזי קשתא בגונוי נהירין לא תצפי לרגלי דמשיחא", זאלסט נישט ווארטן אז משיח זאל קומען, ביז דו וועסט זען אויפן הימל א שיינע גרויסע רעגן בויגן. דאס איז איינע פון די טעמים פארוואס מען שיסט מיט א פייל און בויגן, צו בעטן דעם אייבערשטן: "רבנו של עולם שיק שוין משיח, וואס וועט קומען ווען מען וועט זען א בויגן אויפ'ן הימל".

אבער מיט די הייליגע לימודים פון רבי'ן קען מען עס פארשטיין לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוה"ר חלק א', סימן ב): דאס אידישע בויגן איז 'תפלה', אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (בראשית מח, כב): "אשר לקחתי מיד האמרי בחרבי ובקשתי", זאגט רש"י, דער גוי האט א בויגן - א שיסער, אבער דאס אידישע בויגן, דאס אידישע שווערד - איז תפלה.

זאגט רבי שמעון בן יוחאי פאר זון רבי אלעזר: זאלסט נישט ווארטן אז משיח זאל קומען ביז עס וועט אזוי ליכטיג ווערן ביי מענטשן, אז די 'הימל זאך', דאס מיינט דאס שטענדיגע זאך ביי א איד וועט זיין די בויגן. דאס מיינט, דאס אידישע בויגן, דאס מויל און די ליפן, דאס רעדן צום אייבערשטן - וועט זיין ארויפגעקוקט אזוי ווי די הימל, דאס וועט זיין דאס שטענדיגע זאך ביי א איד. ווען דעם רבי'נס לימודים וועלן אריינגיין

מיט'ן אייבערשטנס הילף ברענגען מיר אייך א שיעור וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געגעבן פאר מחנכים, פרשת בהר שנת תשפ"ד לפרט קטן.

פארן שיעור האט דער ראש ישיבה שליט"א געזונגען דעם ניגון: "בר יוחאי, נמשחת אשירה, שמן ששון מחבריה".

שיסן מיט די קינדער מיטן פייל און בויגן

דעם שיעור געב איך ביי מיר אין אפיס, און איך בעט מען זאל עס געבן צו הערן פאר די טייערע לערערנס פון 'בית פיגא', ווייל מיר גייען רעדן זאכן וואס זענען ספעציעל נוגע פאר לערערנס.

מיר שטייען יעצט פאר דער יום טוב ל"ג בעמר. ל"ג בעמר איז א מנהג צו שיסן מיט א ל"ג בעמר שיסער, דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות אות בנים, סימן סג), שיסן ל"ג בעמר מיט א פייל און בויגן איז מסוגל פאר קינדער.

וויל איך בעטן פון די לערערנס, מען זאל האבן א פייל און בויגן און געבן פאר די קינדערלעך צו שיסן. [היי יאר (תשפ"ד) אז ל"ג בעמר געפאלט אויס זונטאג, איז נישט שייך צו שפילן מיט די קינדער מיטן פייל און בויגן, ווייל זונטאג איז נישטא קיין שולע, זאל מען רעדן פון דעם אפאר טעג פארדעם, מען זאל רעדן פון דער הייליגער תנא רבי שמעון בר יוחאי, און די קינדער זאלן שפילן מיטן פייל און בויגן ביי זיך אינדערהיים].

ביי מיידלעך דארף עס שוין זיין אויף אן אופן פון צניעות, מען קען נישט סתם ארויסגיין אין גאס צווישן מענער, מען דארף גיין אין א פריוואטע חצר וואס איז נאר געאייגנט פאר מיידלעך. און מען דארף אכטונג געבן מען זאל חס ושלום נישט

צו קומען אין שולע.

ווען מײן מלמד זאל אונז זאגן אלס קינד: **״אַקעי, ווער עס וויל נישט קומען אין חדר - מוז נישט קומען״**, וואלט מען אים געזאגט: **״רבי, איך בין נישט אינטערעסירט צו קומען אין חדר...״** און איך האף אז קיין איין לערערין ווערט נישט באלײדיגט צו הערן אז די קינדער זענען נישט אינטערעסירט צו קומען אין שולע, ווייל דאס זענען קינדער, קינדער ווילן קענען שפילן א גאנצן טאג. אפֿשר ׳פּופּצן׳ יעריגע קינדער׳ ווילן שוין קומען אין שולע, און דאס איז אויך נישט זיכער...

איך וויל נישט זאגן אנדערש פון די אפֿיס, אויב די אפֿיס האט באשטימט אז דאס דאווענען זאל זיין די לעצטע זאך, ווייל דעמאלט איז עס גרינגער, זאל מען אזוי טון, איך זאג אבער אז מען דארף אריינלייגן כחות אין דער זאך פון דאווענען, די קינדער זאלן וויסן דאס איז בית פיגא: **״תפלה!״** אריינלייגן אין די קינדער דער זאך פון די פייל און בויען, אז וואס א איד דארף זאל ער בעטן פונעם אייבערשטן.

אויסלערנען די קינדער דאס שיינקייט פון דאווענען

לערנט אויס די קינדער ווי שיינ עס איז צו דאווענען, און די הלכות ווי אזוי מען דאווענט.

לערנט אויס די קינדער ווי אזוי מען שטייט ביי שמונה עשרה, אז מען דארף שטיין מיט צוגעמאכטע פיס אזוי ווי די מלאכים וואס האבן נאר איין פיס, און מען טאר נישט עפענען די אויגן אינמיטן שמונה עשרה, קוים קוים האט מען מתיר געווען אריינצוקוקן אין א סידור, נישט אז מען זאל ארומקוקן און ארומלאכן.

זאגטס פאר די קינדער: **״ביי שמונה עשרה קוקט מען אריין אין די סידור, כדי מען זאל קענען אינזין האבן וואס מען זאגט, אבער מען טאר נישט ארומקוקן, מען קען ווערן פארברענט!״**

דערשרעקן קינדער?

געוויסע מלמדים האבן מײַדעוור געווען מען זאל נישט זאגן פאר קינדער אז די אויגן קען ווערן פארברענט, ווייל קינדער וועלן בלייבן דערשראקן פון דעם.

איך וועל ענק זאגן דעם אמת, ווען איך האב געהערט פון מײַנע מלמדים אלס קינד **״אויב מען קוקט ארויס פון שמונה עשרה שטעכט**

מען אויס די אויגן!״ בין איך אויך געווארן דערשראקן, איך האב ממש געהאט פחדים אז מען גייט מײַד שוין סיי ווי אויסשטעקן די אויגן ווייל איך האב ארויסגעקוקט. אבער פון די אנדערע זייט, טאקע פארדעם איז מיר עס למעשה אריין אין מײַנע ביינער, און איך קוק נישט ארויס אינמיטן שמונה עשרה.

איך טראכט צו מײַד: **״רבנו של עולם, מײַנע קינדער וואס מען האט זיי נישט געזאגט דער עונש פון ארויסקוקן אינמיטן שמונה עשרה, ווייל מען וויל נישט דערשרעקן, זיי קוקן ארויס אינמיטן שמונה עשרה, ווייס איך שוין נישט וואס איז בעסער... ווייל אונזערע מלמדים וואס האבן אריינגעלייגט אין אונז א פחד ארויסקוקן אינמיטן שמונה עשרה האבן אויפגעטון, די קינדער האבן געציטערט ארויסקוקן אינמיטן שמונה עשרה, ווייל מען גייט אויסשטעקן די אויגן, ווידער היינט אז מען זאגט עס נישט פאר די קינדער, קוקן זיי ארויס אינמיטן שמונה עשרה... הלא זאלן די מלמדים זאגן געבן א שאקל אויף די קינדער אז מען טאר נישט ארויסקוקן פון שמונה עשרה, כדי די קינדער זאלן מורא האבן פון דעם.**

וואו, קוק ווי אידן האבן אזוי ליב מצות

איך וויל ענק בעטן, שיקט אהיים מיט די קינדער די מעשה פון רבי שמעון בר יוחאי, די קינדער זאלן קענען די מעשה וואס חכמינו זכרונם לברכה דערציילן (שבת לג), אז ווען רבי שמעון איז ארויסגעקומען פון די הייל האט ער אראפגעקוקט די אידן וואס ארבעטן אנשטאט צו לערנען, ער האט געזען ווי מענטשן אקערן און זייען, האט ער געזאגט: **״די מענטשן לאזן איבער חיי עולם, און זענען פארנומען מיט חיי שעה?״** און וואו ער האט געקוקט איז געווארן פארברענט, איז ארויס א בת קול און האט געזאגט: **״להחריב עולמי יצאתם? חזרו למערתכם!״** וועגן דעם ביסטו ארויסגעקומען פון דעם הייל צו פארברענען מענטשן? גיי צוריק אין די הייל! איז ער צוריק אריין אין די הייל פאר נאך איין יאר.

נאך א יאר ווען ער איז ארויסגעקומען פון די הייל, זעט רבי שמעון ווי א איד לויפט מיט ׳צוויי הדסים׳, רופט ער אים צו און פרעגט אים: **״וואס לויפטסטו?״** זאגט יענער: **״עס קומט שוין שבת״**, פרעגט ער יענעם: **״פארוואס דארפסטו הדסים״**, זאגט יענער: **״לכבוד שבת״**, פרעגט ער יענעם: **״און פארוואס דארפסטו צוויי הדסים?״** זאגט יענער: **״איינס פאר זכור און איינס פאר שמור״**, האט רבי שמעון זיך אנגערופן צו זיין זון: **״חזי**

כמה חביבין מצות על ישראל״, וואו, קוק ווי אידן האבן אזוי ליב מצות!

דאס איז א לימוד וואס מען דארף זיך לערנען, ווען מען זעט היינט א מענטש ערב שבת מיט צוויי הדסים קען מען טראכטן: **״לא אפ, דאווען און לערן און זיך זיך נישט די אלעס סארט מצוה לערן... אבער רבי שמעון זאגט: ״קוק דער איד מיט די הדסים, קוק ווי אידן האבן אזוי שטארק ליב מצות!״**

דאס דארפן מיר נאכמאכן, מיר דארפן אריינלייגן אין די קינדער א ליבשאפט צו יעדע מצוה, **״וואו, קוק די מיידל קישט די מזוזה!״** **״וואו, קוק די מיידל געבט צדקה!״** **״וואו, קוק די מיידל קומט נאך אין סקול!״**

ווי אזוי קוקט א צדיק אויף א צווייטן

עס איז דא א מוראדיגע מעשה, איך טראכט דערפון זייער אסאך. דער הייליגער רבי ר' אלימלך פון ליזענסק זכורו יגן עלינו איז אמאל פרייטאג צונאכטס געשטאנען מיט די בעכער אין די האנט, ער האט געוואלט קידוש מאכן, אבער ער מאכט נישט קידוש, ער שטייט אזוי מיט די בעכער פינף מינוט, צען מינוט, און ער שאקלט זיך, מען האט שוין געמיינט אז זיכער איז יעצט דא עפעס א גזירה אין הימל און דער צדיק דארף עס מבטל זיין, פלוצלינג הייבט דער צדיק אן: **״יום הששי״**.

נאכן טיש האט איינער געפרעגט דער הייליגער רבי ר' אלימלך: **״וואס איז געווען פאר קידוש?״** האט דער הייליגער צדיק געזאגט: **״האסט נישט געזען? איך האב באמערקט פאר קידוש ווי צוויי מענטשן זענען אריינגעקומען און זיי האבן נישט אויפגעהערט צו לאכן פון מיר, האב איך זיי אראפגעקוקט, איך האב געקוקט אויף זיי אז זיי זענען לצים, איך האב גארנישט געזען אין זיי קיין גוטס, אבער אזוי ווי פאר קידוש דארף מען תשובה טון, און וואס מיינט תשובה טון? נישט קוקן שלעכט אויף אנדערע, נאר קוקן גוטס אויף יעדן, האב איך געוואלט תשובה טון און טרעפן אין זיי עפעס א גוטע זאך, אבער איך האב גארנישט געקענט טרעפן אין זיי קיין גוטס, ווייל ווי אזוי קען איך טרעפן אין זיי עפעס גוטס, ווען זיי זענען ספעציעל געקומען שטערן דעם טיש? בין איך געשטאנען מיט פארמאכטע אויגן און געזוכט עפעס גוטס אין זיי, ביז איך האב געטראכט צו מיר ׳ווען איך וואלט געווען אין זייער מצב, וואלט איך אפילו נישט געקומען שטערן, ווייל איך וואלט נישט געקומען צו א טיש, איך וואלט געגאנגען מחלל שבת זיין, און זיי זענען**

שְׂמִיחַת תּוֹרָה וְעוֹן אַראָכער האָבן געעפֿנט די גרעניץ, זיי זענען אַרייַנגעקומען אינעם לאַנד און אויסגעששטן טויזנטער אידן, וואס קענען די מיליטער היטן?! פֿאַרקערט נאר די ישיבות היטן די שטאט פון אלע צרות!

די לערערנים אָטעמען אָפּ שַׁבָּת, מען דאַרף נישט גיין אין שולע, און מוזאַי שַׁבָּת טראַכט מען צו זיך: 'אוי, איה האב נישט קיין כֶּח, גאַנץ זונטאָג דאַרף איה זיך פֿלאַגן זיך אָנצוגרייטן פֿאַר מאַנטאָג, לאַמיר אָפּ, לאַמיר אַרויסגיין זיך אויסלופֿטערן, איה האב נישט קיין כֶּח צו גיין אין שולע', זאַלט איר וויסן: אַז מען קומט אין שולע, מען געבט גוטע ווערטער פֿאַר די קינדער, און מען בעט דעם אייבערשטן אַז עס זאל נישט זיין קיין געמאַכטע גוטע ווערטער, נאר עכטע גוטע ווערטער, דאן האלט איר די וועלט!

אַ סך הכל פון דעם שיעור

לאַמיר צאָמנעמען די פֿאַר נקודות פון וואס מיר האָבן געשמועסט; ערשטנס: לייגט אַריין אין די קינדער די אידישע בויגן פון תּפֿילה, צווייטנס: לייגט אַריין אין די קינדער גוטע מדות, זיי זאלן זיך אָפֿלערנען פון די מעשה פון רבי שמעון בן יוחאי, אַנשטאט טראַכטן אויף דעם איד וואס לויפט מיט די הַדָּסִים מיט שפּאַט 'וואס קויפֿסטו הַדָּסִים אויף שַׁבָּת? לאַמיר זען, זעץ זיך אַביסל לערנען...' האט רבי שמעון נאר געקוקט ווי חשוב יענער איז, און ער האט ממש נישט געקענט קומען צו זיך זעענדיג ווי וואויל אידן זענען. און דריטנס: לייגט אַריין אין די קינדער דאס גרויסקייט פון גיין אָנגעטון איידל בַּצִּינֵעות, און דאס גרויסקייט פון זיך אָפֿשערן די האר נאך די חתונה.

דער אייבערשטער זאל העלפֿן, בַּזְכוּת רבי שמעון בן יוחאי זאל מען פֿועל'ן אלעס גוטס, אָמֵן.

נאָכן שיעור האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאָגט דעם ניגון: "בַּזְכוּת התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי..."

חינוך אפטיילונג

אויף קול ברסלב
צו הערן אלע שיעורים אויף חינוך

פון דער ראש ישיבה שליט"א

אויף קול ברסלב

דרוקט: 2-4-1

- שמעו ותחי נפשכם -

ווי אזוי קענסטו מאַכן קידוש, ווילאנג דו טראַכסט נאך אויף א קינד אַז דער אינגל אָדער די מיידל איז געקומען אין פֿתּה מִיך צעגרינד צו לייגן? ווי אזוי קען זיין אַז א קינד קומט אין פֿתּה צעגרינד צו לייגן? יעדעס קינד קומט אין חדר און אין שולע פֿאַר איין סיבה, ווייל די מאמע האט איר אַרױפֿגעלייגט אויפֿן פֿאַס, זי וואלט גערן געבליבן שפּילן מיט די בלומעלעך אינדרויסן אויפֿן פעלד; זייט נישט ברוגז אַז איה זאג ענק דאס. קיינער קומט נישט צעגרינד צו לייגן דעם מלמד אָדער לערערין, מען דאַרף איר נאר אַביסל ליב האָבן, און זען אַביסל גוטס אין איר.

איה בין נישט סתם ווי א מויל מאַכער וואס רעדט דרשות און איז עס נישט מקיים... איה האב עס יעדן טאג אין ישיבה, אַסאַך מאל קומט דער יצר הרע אויף צו מיר, איה הייב אן טראַכטן: 'דער אינגערמאן? דער בחור? ווארף אים אַרויס פון די קהילה!' אָבער נאָכדעם טראַכט איה: 'ווארף אים אַרויס פון די קהילה? פֿאַר וואס? אָפֿשער ווארף מִיך אַרויס! טרעף אין אים גוטס, דו גייסט דורך וואס ער גייט דורך? דו ווייסט מיט וואס ער מוטשעט זיך? דו האסט א השגה מיט וואס ער מוטשעט זיך?! - קוק דער בחור, ער איז אַרױפֿגעקומען אָנטון תּפֿילין, ער איז א גוטער, אזוי הייב איה אים אן ליב האָבן, און ער שפּירט עס שוין, אפילו איה זאג אים גאַרנישט.

די מלמדים און לערערנים היטן די שטאט

איה וועל ענדיגן מיט דעם וואס די הייליגע חכמים דערציילן ('ירושלמי חגיגה א, ז): דער הייליגער רבי חייא, רבי אסי און רבי אמי זענען אַרומגעגאַנגען אין שטעטלעך אין ארץ ישראל, זיי זענען אָנגעקומען אין א שטעטל וואו עס איז נישט געווען קיין חדר, האָבן זיי געפֿרעגט פון די מענטשן פון שטאט: 'וואו זענען די שומרים, די מיליטער, די אַרמיי, וואס היטן די שטאט, איה וויל זיי גיין באַגריסן', האט מען זיי געוויזן וואו די אַרמיי זענען, האָבן זיי געזאָגט: 'נישט זיי מיינען מיר, מיר מיינען די מלמדים און לערערנים וואס לערנען מיט די קינדער; זיי האלטן אן די וועלט!'

ליידער אין ארץ ישראל מיינען די ערב רב אַז זייער מיליטער היטן דאס לאַנד, דערפֿאַר זענען זיי ברוגז אויף די ישיבות, זיי ווילן צומאָכן די ישיבות, ווייל די בחורים קומען נישט אין מיליטער, אָבער דאס איז א נארישקייט, ווייל וואס איז דען ווערד די מיליטער, קוקט וואס מען האט געטון אין פֿאַרנט פון זייערע אויגן פֿאַרגאַנגענעם

קאטש געקומען אין בית המדרש! האב איה אָנגעהויבן קידוש!

עטץ זעטס ווי אזוי א צדיק קוקט? מען איז נישט פֿאַרנומען צו זען אַז די מיידל איז שלעכט און די מיידל איז פֿאַרדאַרפֿן, פֿאַרקערט, 'וואו, קוק זי קומט נאך אין שולע!'

דאס נעמען מיר אַרויס ל"ג בעמר, אַרייַנגעמען ליבשאפט אויף יעדעס קינד, קוק ווי דער מענטש לויפט מיט הַדָּסִים, און קוק ווי די קינד גייט צאָמגענומען אזוי שוין און איידל!

דאס שיינקייט פון זיך אָפֿשערן די האר נאך די חתונה

לְכָבוֹד ל"ג בעמר זאַלט עטץ אָנהייבן רעדן צו די קינדער פון צניעות און פון דאס שיינקייט פון זיך אָפֿשערן די האר נאך די חתונה. ליידער איז היינט דא זייער אַסאַך קינדער פון שטייבער וואס זייער מסורה איז זיך אָפֿצושערן די האר נאך די חתונה, און זיי טוען דאס נישט.

יעצט ווען זיי זענען נאך קינדער איז גרינגער צו רעדן ווי נאך די חתונה, ווייל ווען עס איז שוין נוגע - איז שווערער אָנצונעמען וואס מען זאגט.

אַסאַך מאל קומען משפּחות מִיך פֿרעגן שאלות אין צניעות, וואס זאל איה ענטפֿערן? איה ענטפֿער וואס יענער וויל הערן, איין ענטפֿער קען איה זאָגן, בעט דעם אייבערשטן: "הייליגער באַשעפֿער העלף איה זאל ליב האָבן איידלקייט".

מען דאַרף רעדן צו די קינדער יונגער־הייט ווי שוין עס איז זיך אָפֿצושערן די האר, און וואס רבי שמעון בן יוחאי זאָגט צו (וזהר הקדוש פרשת נשא, דף קכה): אַז א פֿרוי וואס גייט אָפֿגעשוירן און צוגעדעקט די קאפּ, וועט זוכה זיין צו ערליכע קינדער און צו אלע ברכות.

עטץ זענטס מיינע שלוחים, און איה האף אַז עטץ טוטס ריכטיג מייין שליחות, עטץ רעדט צו די קינדער פון זיך אָפֿשערן די האר נאך די חתונה.

קיינער קומט נישט אין פֿתּה צעגרינד צו לייגן

דער עיקר איז אַרייַנלייגן ליבשאפט אין די קינדער. ווילאנג מען זעט נישט אין א מיידל עפֿעס גוטס, דאַרף מען האלטן די בעכער אין די האנט און נישט מאַכן קידוש...

די הדלקה זאל בלייבן ברענגען און פלאקערן א גאנץ יאר

בעזרת ה' יתברך - יום ג' פרשת בהר בחוקותי, י"ח אייר, ל"ג לעמר, שנת תשפ"ג לפרט קטן, אתרא קדישא מירון

לכבוד ... גרו יאיר

די הדלקה ברענט און פלאקערט, מען קען זיך נישט פארשטעלן די שמחה דא אין מירון. מען דארף אבער זען אז די פייער זאל זיך נישט פארלעשן, עס זאל בלייבן ברענגען און פלאקערן א גאנץ יאר, מען דארף זיך פירן ווי דער הייליגער רבי שמעון בר יוחאי לערנט אונז; בעיקר די ווייכער דארפן גיין אנגעטון איידל און זיך אפשערן די האר, טון וואס רבי שמעון בר יוחאי האט אונז מגלה געווען, דאס גרויסקייט פון אידישע פרויען וואס פירן זיך איידל, וואס שערן זיך די האר נאך די חתונה; אז מען איז זוכה צו ערליכע דורות, מען איז זוכה צו מאכן רוען די שכינה אין שטוב, מען פארטרייבט די נישט גוטע, מען האט פרנסה.

מען דארף היינט אסאך בעטן פאר דעם, אז די שטוב זאל זיין א שיינע, ריינע, ערליכע שטוב. מען מוז גיין תפילות; די פרוי ביי די ליכט ווען זי צינדט די שבת לעכט, און דער מאן ביי פתיחת הארון.

מען דארף בעטן אויף דעם יעדן טאג, מען קען זיך נישט דערמאנען ווען מען האט עלטערע קינדער, מען דארף בעטן אפילו מען האט נאכנישט חתונה געהאט: "רבנו של עולם, געב מיר הייליגע קינדער, קינדער וואס וועלן גיין אין די וועג פון די הייליגע צדיקים, טעכטער און שנירן וואס וועלן זיך אפשערן און צודעקן די קאפ אזוי ווי די צדיקים האבן אונז געלערנט". אזוי וועט די הדלקה ברענגען א גאנץ יאר, די שמחה וועט ווערן שטערקער און שטערקער.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן העלחה אין אלע ענינים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת במדבר תשפ"ג)

ווי אזוי לערנט מען אויס קינדער זיך צו פארלאזן אויפן אייבערשטן?

שאַלָה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

איך וויל פרעגן ווי אזוי מען לערנט אויס קינדער זיך צו פארלאזן אויפן אייבערשטן. אין די צייט וואס פון נאטור אויס וועלן די קינדער זיך פארלאזן אויף זייערע עלטערן?

יִישׁר כַּח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ג' פרשת שלח, כ"ב סיון, שנת תשע"ט לפרט קטן

לכבוד ... גרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

ווי אזוי מען איז מחנך קינדער - אזוי וואקסן זיי אויף; אז מען רעדט צו זיי אסאך פונעם אייבערשטן וועלן זיי אויפנוואקסן מיט אמונה. קינדער וואס הערן טאג און נאכט פון די עלטערן און מחנכים: "דער אייבערשטער וועט העלפן", "מיטן אייבערשטן'ס הילף", "בעט דעם אייבערשטן", "יִישׁר כַּח אייבערשטער" - וועלן אויפנוואקסן גרויסע צדיקים.

קינדער כאפן זיך מער צו ווען מען רעדט צו זיי דיבורי אמונה. חכמינו זכרונם לברכה זאגן (סוטה ג): "בתחלה קודם שחטאו ישאל, היתה השכינה שורה עם כל אחד ואחד", פאר מען האט געזינדיגט האט די שכינה גערוט ביי יעדן איינעם, "כיון שחטאו נסתלקה שכינה מהם", אבער וויבאלד מען האט געזינדיגט - איז די שכינה אנוועק געגאנגען; וואס איז דאס 'שכינה'? ווען א מענטש ווייסט קלאר אז אלעס איז דער אייבערשטער און עס איז גארנישט דא אויף די וועלט אויסער דעם אייבערשטן; וואס מען זעט מיט די אויגן איז נאר א לבוש פונעם אייבערשטן, ווייל דער אייבערשטער איז דאך ממלא כל עולם וסובב כל עולם, אין שום מציאות מפלעדיף כלל, ובכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם, נאר ער האט זיך פארשטעלט אין דומם, צומח, חי, מדבר; אזוי אויך ווייסט ער אז דער אייבערשטער געפונט זיך מיט אים, ביי אים און געבן אים, דאס מיינט 'השקאת השכינה' - די שכינה רוט ביי אים. דעמאלט הויפט דער

מענטש אן רעדן צום אייבערשטן, ער דערציילט אלעס פארן אייבערשטן און ער שמועסט זיך אויס זיין הארץ מיט אים אזוי ווי ער וואלט גערעדט מיט זיין נאנטער חבר.

אבער ווען א מענטש זינדיגט רחמנא לצלן גייט אריין אין אים חכמות, שטותים און דמיונות, כאילו דער אייבערשטער האט איבערגעלאזט די וועלט וכו'; מען איז צעבראכן און צעריסן, און מען גייט ארום מיט קשיות און ספיקות אויפן אייבערשטן רחמנא לצלן. דעריבער קינדער וואס זענען נאך ריין - טוען די מצות מיט א מורא דיגע אמת בתמימות ובפשיטות, צו זיי קען מען רעדן ריינע אמונה ווערטער אן קיין דריידלעך.

זאלסטו זען צו רעדן מיט דינע קינדער מעשיות פון תפלה און מעשיות פון צדיקים. דערצייל זיי כסדר ווי אזוי דער אייבערשטער העלפט ווען מען דאווענט און מען בעט אים, זאלן זיי הערן ווי די הייליגע צדיקים האבן זוכה געווען צו ווערן אזוי הייליג און גרויס דורך רעדן אסאך צום אייבערשטן, דורכדעם וועט אין זיי אריינגיין א פייער פון קדושה.

קינדער האבן זייער ליב צו הערן מעשיות, דאס פלאקערט אויף זייער הארץ לעבודת השם יתברך. אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן רמח): "דע, שספורי מעשיות מצדיקים הוא דבר גדול מאד", זאלסט וויסן - זאגט דער רבי - אז דערציילן מעשיות פון צדיקים איז זייער א גרויסע זאך, "כי על ידי ספורים מצדיקים נתעורר ונתלהב הלב בהתעוררות גדול להשם יתברך, בחשק נמרץ מאד". ווייל ווען מען הערט א מעשה פון א צדיק ווערט מען אויפגעפלאמט און מען באקומט א מורא דיגע חשק צו וועלן ווערן אן ערליכער איד, נאכדעם וואס מען זעט ווי דער צדיק האט זוכה געווען און ער איז בייגעשטאנען אלע זיינע נסיונות.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן העלחה אין אלע ענינים.

...

(ספר עצתו אמונה חלק ד', מכתב תרסז)

צו באקומען וועבסליד דעם גליין, ביטע שרייבט צו: jhbul1234@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון חיזוק - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפיס; און נאך
845-351-9060 / 212-444-9169
ארץ ישראל / 0797040069 / ענגלאנד / 03303502363 קאנאדא / 438-320-9090
חיזוק יומי אימעיל / chizikyomi@gmail.com / טעלעפאן מעסידיזשינג 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה און נאך
212-444-9191 / 845-351-0910
ארץ ישראל / 0797040066 / ענגלאנד / 03303502361 קאנאדא / 4383008080
בעלגיע / 3235003461 / ארגענטינע / 11552354370